

ŽELEZNIČAR

SPLOŠNE ŽELEZ. ORGANIZACIJE ZA JUGOSLAVIJO.

Izhaja vsakega 1. in 15. v mesecu.

Nefra'nklirana pisma se ne sprejemajo.

== Rokopisi se ne vračajo. ==

Uredništvo

in
Upravištvo

se nahaja v Ljubljani,
Cesarja Jožefa trg št. 10.

Naročnina:

za celo leto . . . K 7 20
za pol leta . . . 3 60
za četrt leta . . . 1 80
Posamezna številka 30 v.

Štev. 15.

V Ljubljani, 1. avgusta 1919.

Leto XII.

Po splošni stavki.

Oseminštirideseturna splošna stavka je končala kakor smo predvideli. Revizija delavskih polkov je sijajno dokazala, da niso bile vse žrtve petletne vojne brezuspešne temveč, da je svetovni proletarijat pripravljen izvajati konsekvence, ki naj bodo enkrat izjemno njemu v prid.

V Versailles sklepajo mir, tako poroča časopisje dan na dan, mesec za mescem, toda mi navadni zemljani vemo o tem miru ravno to, kar smo vedeli 1. novembra 1918. Poleg tega pa tudi vemo, da tam ne sklepajo, temveč diktirajo mir zadnji ostanki zapadnoevropskega imperijalizma, ki je pooblastil za to zgodovinsko delo štiri degenerirane starčke brez vsakršnjega umevanja svetovnega položaja. »Tiger« proslavlja višek svojega častihlepija in maščevalne misli izza leta 1871. se mu dozdevno uresničujejo. Zadovoljen je lahko, če pregleduje razne čitljive in nečitljive podpise na mirovni pogodbi, toda če mu narava dovolji še kratek čas življenja, se bo morai prepričati, da ni vse zlato, kar blišči in, da tudi krčmar ne sme delati računov brez gostov. Versailleski mir je mrtvo rojeno dete, ker ima protinaravne očete, kateri že dolgo niso več zmožni ustvarjati življenjazmožna bitja. Ves svet se vprašuje: Kdo je poslal petorico v Pariz? Nihče ne ve odgovora. Posebno tisti, za katerih kožo se v Parizu baranta, se nikakor ne morejo uživeti v novo ulogo, katero jim je trohnili in razpadajoči kapitalizem določil. Dolge mesece so stali mirno ob strani ter pazno zasledovali kaj se v Parizu godi. Videli so marsikaj, kar jih spominja na prokletstvo srednjega veka in slišali so marsikako besedo, ki jih je poučila, da gospodujoči razred še vedno nič ne zna in, da je vsak up na pameten kompromis z to družbo nesmisel. Vztrajali so, v svoji pričakovani poziciji do zadnjega in ko so uvideli, da iz te moke ne bo kruha, so se dvignili in soglasno izjavili: Dotlej in ne naprej! Mogotci so se pri tem vzkliku predramili iz sladkih sanj zadoščenja, toda njih veselje bo kratko. Valovje vzkipeva, nevarnost se bliža, polom se ne da več preprečiti. Mednarodni proletarijat je razvil svoje rdeče bandero in mase ljudstva se zbirajo okrog njega. Zadnje štetje in pregledovanje polkov je končano in pohod se pričinja. Prag svetovne revolucije je prekoračen in strategične točke so bodo zasedle, morda preje kakor se črnijo na mirovni pogodbi posuši.

Pojav, ki je vzbudil pozornost vsega sveta, naravno tudi ni mogel obstati na pragu »ujednjenene Juogoslavije.« Tudi naše ljudstvo, do grla sito praznih fraz in najpodlejše demagogije, se je dvignilo, da pridruži svoj glas svetovnemu koicertu.

Pokazalo se je v sijajnih manifestacijah, da umeva tok časa, in da zna ceniti mednarodno solidarnost svetovnega proletarijata. Pokazalo je, da je nezadovoljno s politiko meščanske frakcije vzlic vsem demokratičnim maskam, ki si jih nadeja, pokazalo je pa tudi, da odločno zavrača mednarodno knuto, in da si hoče samo brez tuje pomoči osvojiti to kar smatra za svoj razred dobrim.

Da je s tem svojim samostojnim nastopom ukrenilo pravo pot, dokazuje v najlepši luči naše meščansko časopisje. Vse, brez razlike strank, je zacvililo, kakor pes, ko dobi zaslužen brc. Domišljavci najstarejših letnikov so zopet poprijeti za pero in zvesti svojim austrofilskim načelom, zbrali vse svoje skromne literarične sile ter jih združili v harmoničnem vzkliku: Kje ste žandarji, kje imate topove, strojnice in bajonete? Le nazaj v tiste čase nazaj — — —

Toda gospoda bodite uverjeni, da je vaš glas glas vpjočega v puščavi. Tudi vam bo odklenalo, kakor vsem vašim sovrstnikom, ker se tok časa ne ustavlja pred oslovskim glasom. Tisočletja ste nas imeli vkovane v verige, trpinčili in sme-

šili ste nas, hosano ste peli cesarstvu in kraljestvu in če ni bilo drugače, tudi republiki, vse v proslavo denarnega žaklja. Toda prišel je čas, ko je začel suženj verige lomiti in zvenk odpadajočega železa vam v strašnih akordih poje: Konec je vaše slave, vašega nasilja, vaše krvočnosti!

O gospodje, vaši grehi so veliki in neodpustljivi toda upajte, da bo sodnik svetovne zgodovine v svoji sodbi upošteval olajševalno okolnost duševne zaostalosti in nepretrganega spanja skozi vse življenje. In zakaj se razburjate? Saj vendar že cel teden trobite v svet, da je bila starka polomljena, da je bila fiasko prve vrste. S tem vašim doslednim vpitjem le sami sebe bijete po zobeh, kakor vsikdar, kadar se s tako vnamo zatečete v kako stvar. Ali ste že pozabili kaj ste napisali neposredno pred stavko? Ves svet je v vaši domišljiji preklical izvršitev stavke, sedaj pa dan na dan poročate svojim razočaranim čitateljem o mogočnem pojavu, ki ima že praktično posledico, da namreč alirane države ne bodo posredovale na Madžarskem, ker v to svrhu ni mogoče vojaštva v Angliji, Franciji in Italiji pridobiti. Vi umetniki bodete seveda tudi v tej konstataciji videli svoj uspeh, kajti če bi se — po vaših trditvah — ne ponesrečila širom sveta akcija internacionale, bi gotovo prizadete države posredovale in konec bi že bil ruskega in madžarskega »terorja«.

Seveda bi tudi tej vaši trditvi pohlevne ovčice vašega tabora ravnatoko verjele, kakor verjamejo budalosti, ki jih napišete privilegirani mazači in falzifikatorji javnega mnenja. Le tako naprej, mi pa se vam smejemo v trdnem prepričanju, da naš čas prihaja in da bo ljudstvo tudi v zami obračunalo. J. P.

Svetovna vojna, svetovna revolucija.

Vladajoči mogotci vseh držav se boje izbruha svetovne revolucije; boje se popolnega propada in — zmagovalca — socializma. Strah buržoazije pa ni brez vsake podlage. Naj se stara nasilja še tako borijo za obstanek, preprečila ne bodo, da svetovni vojni ne sledi svetovna revolucija. Mogotci antantnih držav se po zmagi, ki so jo dosegli nad nemškim imperijalizmom, čutijo tako močne, da se ne samo upajo, njih »demokratične« mase brzdati, domišljajo si temveč, da se jim mora posrečiti uničiti vsako revolucionarno stremljenje, pred vsem boljševizem. Z mogočnostjo antantnih imperijalistov pa ni tako hudo. Njih moč opirajo namreč še vedno na strojne puške in topove, ki jih strežejo milijoni francoskih, angleških, italijanskih, belgijskih in ameriških proletarcev. Delavstvo antantnih držav je bilo pripravljeno, prijeti za orožje proti imperijalizmu srednjih moči, predvsem proti nemškemu militarizmu. Ta je pa sedaj pokopan, njegovi nosilci so uničeni. Ako bi se vojna nadaljevala, potem bi moral antantni proletarijat zagrabiti za orožje proti proletarcem podjarmljenih narodov. K temu jih pa nobena sila ne bo primorala, kajti, zmagovalnost imperijalistov ne bo uplivala na proletarske mase. Za to so mogočnejši na angleškem in francoskem začeli drugače, navdušujejo ljudstvo — ne morda proti preobrtu na nemškem in ogrskem, temveč proti boljševizmu. V tem so mogotci vseh dežela edini; edini v boju proti boljševizmu, spartakizmu ali kakor se sploh izražajo, kadar mislijo na socializem.

Dogodki na nemškem nam in celemu svetu jasno kažejo, da nimamo toliko časa od meščanskih strank — dokler se držimo principov socializma nič drugega pričakovati kot gnjusno izdajstvo in najpodlejše nasilje. Leta 1848 so meščanske stranke napodile proletarce na ulico, da bi jim izvojevali svobodo in pravico. Takoj na to so te bojevnike ostudno in strahopetno izdali.

Tudi danes lazijo meščanski politiki — poslužujoč se »Zvezarjev« — okrog železničarjev-proletarcev. Nadeli so si demokratično krinko in poskušajo železničarje odvrniti od pota, po katerem hodi danes proletarijat vsega sveta, od pota socializma. To delajo pa le raditega, ker imajo neznanski strah pred socializacijo. Grozen je smrtni boj kapitalizma, marsikatera žrtev bo še padla. Ampak konec tega boja je in mora biti njegova smrt in — zmaga socializma.

Naše strokovno glasilo.

Na zadnjem strokovnem kongresu sta predlagala dva delegata železničarjev, da naj se železničarski organizaciji priporoča, da bi slednja opustila nadaljno izdajo svojega lastnega strokovnega glasila. Namesto tega naj bi pa dobivali člani »Delavca«, kateri bi, seveda v tem slučaju, moral zastopati tudi koristi železničarjev. Kaj je imenovana delegata napotilo, da stavita tak predlog, je njih stvar, zanima pa tudi železničarje in zato naj mi, bo v naslednjem dovoljeno izreči tudi svoje mnenje o predmetni zadevi.

Pred vsem se vprašam: Je-li ravno sedanj trenotek ugoden za tak poizkus? Po mojem mnenju: Ne. Poleg tega pa imamo v zgodovini slovenskih železničarjev uže par slučajev, v katerih so se stavili enaki predlogi, bili sprejeti in se tudi izvršili; toda, v sorazmerno kratkem času smo bili primorani, po razmerah, tak poizkus opustiti in si zopet ustanoviti svoje lastno glasilo. Službeno razmerje in krajevne razlike železničarske službe zahtevajo namreč tako obsežno razmotrivanje položaja, da se tem zahtevam nikakor ne more zadostiti drugače, nego v lastnem glasilu, ki pa v današnji obliki tudi še ne more vršiti povsem svoje naloge. Če poleg tega upoštevamo kritične čase v katerih živimo, nadalje neverjetno dejstvo, da je danes med železničarji veliko manj razredne zavednosti kakor pred vojno, potem si enostavno ne morem tolmačiti, kako naj bi se ti nedostatki odpravili, če bi ne imeli lastnega glasila, ki mora, ne samo izobraziti, temveč tudi odlojati napade od vseh strani, ki postajajo od dne do dne ljutejši.

Morda je sodruga delegate dovedla do predmetnega predloga pretirana skrb za finančne težkoče, ki so seveda uvaževanja vredne. Menim pa, da se ta namen na drug način doseže in je to stvar zavednih sodrugov. Sredstvo je zelo enostavno in brez rizike. Pospešiti je treba agitacijo med tovariši, podvojiti je treba število članov organizacije in skrb bo sama po sebi izginila. Nasprotno, pokazala se bo potreba naše glasilo ne le povečati, temveč tudi njegovo idejo pomnožiti. Vse to bi bilo, če že ne nemogoče, vendar otežkočeno, če bi bili navezani le na par predalčkov skupnega strokovnega glasila.

Spominjajmo se nekoliko predvojnih časov. Imeli smo lepo število strokovnih glasil in vendar se je vedno zopet pojavljala potreba ustanavljanja še nova. Končno je imela že vsaka kategorija svoje glasilo. Seveda ni s tem rečeno, da je to moralo tako biti, kajti veliko papirja in črnila bi se lahko prihranilo, če bi ne meli med nami vse polno ljulike v podobi separatizma. Vzlic temu moramo pa vendar priznati, da so v strokovnem oziru vsa ta glasila poleg škodljivega, opravljala tudi morda nehoti in nevede vzgojevalno delo. In danes? Ali so morda danes razmere ugodnejše? Ne! Posledice svetovne vojne tudi pred pragom vzgojevalnega dela železničarjev niso ostale, nasprotno pokazale so skoraj neverjetno dejstvo, da je ravno v naših vrstah treba, ne potrojiti, temveč podesetoriti agitacijo in vzgojo, če naj izbrišemo žalostne sledove vojne, ki se posebno drastično pojavljajo v okviru naših železnic. Ne torej združenje z »Delavcem« pač pa stremljenje po razširjenju in izpopolnitvi »Železničarja« bodi geslo, ki naj navdaja vsakega zavednega sodruga. I. J.

Jugoslovanski železničar in socijalna demokracija.

V 28. številu t. l. piše nekdo od „Zveze“, kaj jo loči od soc. demokratov (Konec). Odgovoril bom samo na nekatere gorostasnosti, ker kakor že vem iz izkušnje, se ne da resno polemizirati z gospodi uradniki. Da je negovanje narodnosti živa potreba, tega itak nismo nikdar zanikavali, pač pa pravimo, da bi nas pretiravanje vedlo do šovinizma, ki nam kot tak socijalno ne more koristiti, ker bi nam a priori onemogočil možnost mednarodnega dela na socijalnem polju. To so dokazali baš Nemci — šovini! Tu naj pa tudi omenim, da kolikor jih poznam, je večina uradnikov pristašev liberalne t. j. demokratske stranke, in zato jim je v prvi vrsti soc. demokracija, ker je baš socijalistična, glavni trn v peti. Da smo se tuje nadvlade otreli, oziroma, da se je otrešavamo, je gotovo prav. Gre pa v prvi vrsti za to, da se otrešemo tujega kapitala in da ne zapademo domačemu. Dokler je n. pr. južna železnica, odnosno njena direkcija, na Dunaju s svojim tujim kapitalom še merodajna, vi zastoj poskušate odstranjevati tuje, recimo nemške šovinite. Te torej držijo tuj kapital, ne pa internacionalna, kakor bi nam radi naprtili vi. Slovan bo stopil na plan, pravite vi. Panslavizem je pa danes za pametnega človeka že zastarela, onemogla relikvija, za to ne damo dosti na te lepe besede. Slovan na dan! — navadno znači: slovanski kapital na dan — in proti temu se borimo s tisto odločnostjo kakor napram vsakemu drugemu kapitalu. Vi pa se borite proti internacionalnemu proletarijatu, kakor Don Kišot z mlinom na veter.

Milostni ste pač: O internacionali pa bomo govorili, kadar bo tam naša beseda uvaževana itd., sploh pa govorite, kakor da je sploh ni, če je še ne pripoznate.

Človek se spomni na pariško konferenco, kjer so tako dolgo študirali ali bi nas priznali vrednim, da plačamo antanti 8 milijard ali ne.

Sicer pa Slovan — na uho povedano — stopa na dan; toda malo bolj korajžno, kot vi — tam gor! Od tam pride preje pravica, kakor iz „narodnega“ Pariza. Oni v Moskvi delajo tudi na podlagi internacionalne.

Na kratko vam povemo: Socijalizem ni samo plod ljudskošolske izobrazbe in par boljših mest, temveč velika ideja — ideja modernega človečanstva — torej mednarodni pojav. Vi seveda tega ne morete pojmiti in razumeti, ker vam vsi predpogoji za tako pojmovanje manjkajo. Toda ne bodite vsaj otročaji: saj tudi mi beremo slovenske knjige in pojemo slovenske pesmi, kljub temu, da smo mednarodni socialisti, vi gospodje nas pa zato, ker smo socijalisti, ne priznate Slovincem. In šele tedaj bi postali ljudje, če se vpíšemo v edino zveličavno „Zvezo“? To je seveda lahko reči: vi ne čutite z narodom. — O da, mi čutimo n. pr. prav dobro, da bi nam srbski dinar rad odjedel dve tretjini naših kron — saj to menda že tudi vi čutite! Mi le vemo, da se imperijalizem drugih ne da uničiti, če bi skušali gojiti lastnega — sicer pa smo povsem dobri Slovenci. Mi nikdar nismo bili proti temu, da bi naš človek ne zasedel boljših mest, le to pa vemo, da jih bo le tedaj, če obglavimo tuj kapital in potem lastnega; in vam gre zato, da bodo imeli vsi dobra mesta, da ne bo več tako nizkega proletarijata, ko smo ga imeli doslej.

Toda tega ne dosežemo, kakor to prakticirate pri „Zvezi“, da celo pri lastnih domačih ljudeh uganjate najnesramnejši protekcionizem in teror proti tistim, ki baš noče vstopiti v vašo organizacijo. To je pač domač imperijalizem na drobno. Značilno za vaš list in za vaše delovanje pa je, da živi ob sami polemiki, to se pravi: razdirati drugo in iz tuje opeke zidati lastno bajto.

Iz Češke republike.

„Železnični zřízenec“ št. 16 piše: Nevzdržljive gospodarske razmere železniških uslužbencev, naravnost goljufivo ravnanje načelnikov ministrstva z zaupniki posameznih kategorij, sila, s katero se poskuša zanesti nezaupanje med nižje železn. osebje in izrabljanje enega dela socijalističnih in pseudosocijalističnih železničarjev od strani meščanskih strank, da bi pod zaščito narodnosti padli v hrbet pravim proletarjem, vse to je napotilo vodstvo naše organizacije, da je sklicala konferenco delegatov vseh podružnic, da bi odločili o nadaljnjem postopanju v gospodarskem in organizatoričnem delovanju. Kon-

ferenca se je vršila dne 29. junija t. l. v „žiskovské Bezovce“ in udeležilo se ji je 284 delegatov, 20 članov upravnega odbora, sekretarijata, redakcije in 27 gostov. Konferenco je otvoril ob 9. uri dopoldne predsednik „Unije“ član N. S. sodrug Kříž. Pojasnil je namen konference in podelil besedo centralnemu tajniku soodr. Brodecky-mu. Sodruga Brodecky govoril najprvo o situaciji, ki je nastala zaradi vprašanja pavšala, s katerim naj bi bili prehodno urejene republiko zasramujoče razmere žel. osebja. Da se je ta zadeva morala spraviti v tek, dokazuje, da vprašanje osebja imajo v rokah popolnoma nesposobni ljudje, nesposobni rešiti tudi najenostavnejše socijalno vprašanje v času, ki vse drvi v socijalizem. V odboru državnega zbora smo si že rekli, da niti v enem ministrstvu ne sedi eden človek, ki bi bil zmožen rešiti socijalno vprašanje v socijalističnem zmislu. Ti gospodje so prinesli z Dunaja birokratične možgane. Naše trdno prepričanje je, da samo radikalna izprememba osebja na vodilnih mestih nam bo pomagala. To moramo razumeti, ako uvažujemo ravnanje ministrstva z zaupniki organizacij. Moramo razumeti, da je ta boj neenaki. Na eni strani trije zastopniki organizacij proti celemu zboru ministerialnih uradnikov, ki stremlje za uresničenjem njih birokratskih ciljev. Na prejšnji konferenci smo govorili o tem, da stojimo neposredno pred socijalizacijo. Hočemo se otresti teh nevzdržljivih razmer potom razvoja, ta razvoj pa mora biti hiter. V sedanji dobi je nujno imeti pred očmi, da ni mogoče diktirati razmeram, da bi se izpremenile. Je tukaj zelo pereč problem surovin, jestvin, izvoza in uvoza. Tudi na vprašanje naših železnic je nujno se ozirati s kritičnega stališča socijalistov. To kritično naziranje nam je prineslo, da so nas razglasili za sovražnike te institucije. To je sicer podla laž, ampak — v vrstah naših nasprotnikov drži. Žal, so tudi med zaupniki osebja možje, ki koristijo več ministrstvu kot organizaciji. To pomeni, da je i v naših vrstah egoizem, ki je z vsemi svojimi posledicami nevaren. To je grozna situacija, je vprašanje, ako je v takih razmerah mogoče delati, ako smo v stanu privedi železniški proletarijat do cilja, ki ga imamo pred očmi. Ljudje, ki delujejo že desetletja v organizaciji, morajo uživati toliko zaupanja pri osebju, da nobeno ščuvanje nekakšnega sekcijskega šefa ne bo v stanu jih omajati. Ni mogoče, sodrugi, si v tem trenutku predstaviti, kakšne velikanske probleme za vašo bodočnost sedaj rešimo. Vse to mora biti rešeno v nekaj dnevih in na tem delujejo vaši zaupniki, ki padajo skupaj, vojskujoč se proti celemu štabu ministrskih uradnikov. V kakšnem razpoloženju dela človek, ako sliši, kako se to ščuvanje mase prireja in on sam nima časa se braniti, ker ima polno glavo skrbí za železničarje, ki jih zastopa. Ne bilo bi čudno, ako bi ne obupal in vzkliknil: „Kaj to vse pomaga, ako ne spiš, da deluješ dan in noč za blagor stanu, kateremu si posvetil vse življenje, če ti zunaj nič ne verjamejo in da marsikateri človek, od katerega prej noben človek ni nič slišal, ki nikdar za svoje kolege ni nič dobrega storil, uživa sedaj več zaupanja pri ljudstvu, kot on s celim svojim delom in požrtvovalnostjo. (Gromovito ploskanje.) Te razmere se morajo izpremeniti. Naši pristaši imajo dolžnost nam verovati, nas braniti, ravno tako, kakor imamo mi dolžnost za nje delovati. Kdor si zna predstavljati obupni boj buržoazije, ki se trudi obdržati sistem kapitalizma, ki uporablja vse laži in obrekovanja, vsa sredstva sploh, da bi stegnila proletarijatu končni cilj socijalizma, v katerem smo edino močni.“ (Dolgotrajno ploskanje.)

Končno je konferenca sprejela resolucijo (proti dvem glasovom) da gre „Unija“ v boj sama brez vsakega kompromisa. —

Objavili smo govor soodr. Brodeckyga kar mogoče obširno, ker iz njega vidimo marsikaj, kar se tudi nas v Jugoslaviji tiče. Zato je referat soodr. Brodeckyga za nas zelo podučljiv.

Ne smemo pa pozabiti, da položaj čeških železničarjev od daleč ni tako obupen kot naš. Kaj bi češki sodrugi govorili ali pisali, ako bi se morali bojevati proti jugoslovanski korupciji, denuncijantstvu, izdajstvu, persekucijam itd. Imamo torej zadosti vzroka, vzeti govor soodr. Brodeckyga resno.

Dopisi.

Pragersko. Usoda proletarca. Nenasitni kapitalizem je na naši postaji zopet zahteval žrtev. Dne 17. julija ob 9. uri dopoldan je bil v izvr-

ševanju svoje službe povožen sodrug Josip Javernik. Umrl je na licu mesta in zapustil vdovo z 4 nepreskrbljenimi otroci. Bil je priden delavec in dober sodrug, ter so ga tako predpostavljeni kakor tovariši spoštovali in ljubili. Pogreb je bil dne 19. julija ob 11. uri ter so ga spremili k zadnjemu počitku vsi uradniki postaje in vsi njegovi tovariši. Po cerkvenem opraviilu mu je župnik domače färe posvetil še kratek nagovor na kar je povzel gosp. postajenačelnik besedo in se v imenu vseh navzočih za vedno poslovil od nesrečnega. Na gomili mu je končno zapelo glinljivo nagrobno pevsko društvo „Zveze jugoslovanskih žel. iz Pragerske.

Hvala vsem, ki so spremili nesrečno žrtev k zadnjemu počitku, nesrečni družini pa naše iskreno sožalje.

Pragersko. V številu 14. z dne 15. julija t. l. „Železničarja“ je bil obelodan članek iz Pragerskega, v katerem se omenja neka tatvina, ki se je izvršila v tankajšnji kurilnici. V zvezi s to tatvino se kritikuje nastop gosp. Škofiča v kurilniški delavnici dne 8. junija ob 23. uri 20 min. Ker pa besedilo dopisa ni povsem jasno, so smatrali nekateri, da je v imenovanem dopisu prizadet tudi sodrug Kremžar, kar je bilo pa napačno. Nasprotno moramo pojasniti, da je soodr. Kremžar gosp. Škofiča izrecno opozoril na netaktnost njegovega nastopa napram nedolžnemu delavstvu. Izrecno izjavljamo, da uživa s. Kremžar slej kot prej v naših vrstah visoko spoštovanje.

Kurilniško osebje.

Maribor-Pesnica. Na tukajšnji progi še vedno uganja svoje neslane burke avstrofil najžalostnejšega spomina, prožni mojster Fischer. To človeče se kar ne more uživet v nove razmere in misli, da ga bo podrejeno delavstvo na vseh vekov veke gledalo kot svojega boga, on pa, da bo lahko ravno tako dolgo trpinčil ubogo paro nemeneč se za novonastale razmere. Živo nam še zveni po ušesih njegov simpatični glas, posebno kadar ga porablja napram „Windischerjem“. Spominjamo se tudi še posledic podlih denuncijacij, katerih se je ta človek posluževal in nam povzročil marsikako bridko uro. In vse to naj bi bilo sedaj pozabljeno? Nikdar ne in tem manj, ker gosp. Fischerju od dne do dne bolj greben narašča, katerega mu moramo in bomo upogniti. Delavci, sotrpni! Vsi do zadnjega v Splošno železničarsko organizacijo in kmalu bo tudi nam zasijalo, tako željno pričakovano solnce svobode, Fischerja pa bo poglalo za njegovima tovarišema Hajdič in Jakoppe žalostnega spomina.

J. K.

Kdo je kriv? Vprašanje kdo je kriv, se sliši vedno in povsod med železničarji. Kdo je kriv, da je danes železničar najslabše plačan, slabše, kot vsak cestni pometač. In kaj še, tudi odgovornost mora nositi, pri svoji sramotno nizki plači. Da, za železničarja pač velja njegov star pregovor, »z eno nogo v grobu, z drugo v zaporu.« Kdo je kriv, prijatelj železničar? Kratek je odgovor: »sami.« Zakaj sami? Ker se ne zavedamo časa, ker ne vemo, da je edina organizacija »Splošna železničarska organizacija«, ki zastopa železničarje, ne pa ona »Zveza jugoslovanskih železničarjev«, ki je pravi privesek onih, ki kličejo po vislicah in kroglah. Kaj je »Splošna železničarska organizacija? Splošna železničarska organizacija zastopa vse uslužbence brez razlike pri železnicah. Zastopniki te organizacije so delavci, toraj ljudje, ki vedo kaj to pomeni, če je človek lačen, bos in raztrgan. »Zveza jugoslovanskih železničarjev« je pa uradniška, in sicer strogo uradniška. Njeni zastopniki so sami višji železniški uradniki, in je samo po sebi umevno, da se ti gospodje z zlatimi ovratniki, ne morejo veliko brigati za delavce in nižje uslužbence. Njih glavna naloga je skrbeti za to, da se njim dobro godi. V svojem glasilu se repenčijo kaj vse so že storili za uslužbence, toda mi vemo, da je vse to le na papirju, priznamo pa seveda, da se za sebe že potrudijo, kolikor jim je pač mogoče. Sodrugi kratek je odgovor. Resnica je, da smo sami krivi, ker dremamo in gledamo, da oni agitirajo in kličejo k pristopu v Zvezo. Res so dobili že tudi par revc, slepcev, ki so se dali pregovoriti, ali pa takih, ki se tresejo, če slišijo, da se jim preti, da bodo odpušteni iz službe, če ne pristopijo k Zvezi.

Zakaj sploh obstoja Zveza? Zveza je podpirana čisto gotovo od ravnateljstva, ali pa ministrstva, da dela razkol med delavstvom, da razdira solidarnost, da vzgaja stavkokaze in da

omogočuje, da železnica lahko izkorišča nižje uslužbenke po svoji volji.

Sramotno je, da nosi ta organizacija ime »Zveza jugoslovanskih železničarjev«, ker to pač ni pravilno. Primernejši bi bil naslov »Zveza jugoslovanskih višjih železniških uradnikov«, ker to bi bilo pravo ime te organizacije, ne pa s tem spačenim naslovom slepiti nezavedne uslužbenke, da se jim pridružijo.

Sodrug pridno na delo za našo organizacijo, kajti čas hiti, ne bo dolgo, ko bodo tudi slepci spregledali, gospodje pa bodo žalovali za svojimi podplati, ki so si jih raztrgali na agitaciji v prid Zveze.

Gospodje, val socializma prihaja vedno močnejše in močnejše v našo državo, ne Vi gospodje pri Zvezi, ne Vaši sotrudniki pri Narodu in drugih lističih, ga ne bodo zadržali, močnejši bo od vas vseh. Kakor se ne da zaježiti deroča reka, tako tudi ne boste zadržali deročega socializma, ne puške, ne vislice Vam ne bodo pomagale, Vas pa bo gotovo odneslo, zato Vam stojimo dobro mi. To kar mora priti, pride kmalu. Opazvalec.

Iz krogov premogovnih paznikov. Z napestjo pričakujemo progovni pazniki ureditev železničarskih razmer, tembolj, ker se v javnosti oglašajo glasovi, iz katerih se da posneti, da se ne misli upoštevati naših opravičenih zahtev. Kdor pozna našo naporno in odgovorno službo, nam bo pač priznal, da naša zahteva po udelitvi v poduradniško kategorijo ni pretirana, ker se ravno v naši stroki zahteva precejšna inteligenca in tehnično znanje. Obračamo se do naših poslancev v narodnem predstavništvu s prošnjo, da posvetijo svojo pozornost tudi naši stroki povodom razprav službene pragmatike za železničarje. Sočasno pa apeliramo na naše tovariše, ki stoje še izven organizacije, da se ji pridružijo in jo s svojim vstopom okrepe, ker ima le močna in razredno zavedna organizacija moč svojim članom priboriti tiste pravice, po katerih streme, in katere pripozna opravičenim. Pomagajmo si sami in pomagamo tudi drugim. **Prizadeti.**

Litija. Glasilo »Zvezarjev« Jugoslovanski železničar se je zdelo potrebno, da se v svoji številki z dne 27. junija t. l. obregne na nizkoten način v našega sodruga Skerget-a. To sicer ni nič čudnega, ker boječ pes oblaja vsakogar od daleč, če ga le čuti. Pasji naravi to tudi popolnoma odgovarja. Da si pa ljudje prilagajajo take razvade je pa vendar čudno in posebno se čudimo, da se gospoda obregne v sodruga Skergeta, kateremu nihče ne more drugega očitati kakor, da je napram vsem svojim tovarišem vedno vršil svoje tovariške dolžnosti in je vsakomur napravil uslugo, če mu jo je le bilo mogoče. Zlasti bi moralo biti o tem kaj znano gosp. Premk-u, kateri se pa sedaj le poslužuje starega pregovora, ki pravi: Nehvaležnost je plača sveta. Gospodu prožnemu mojstru Jug-u v Zagorju in njegovim zvezarskim tovarišem pa seveda od srca čestitamo ob priliki slavnostnega sprejetja, njih popolnoma vrednega novega »tovariša« Premk-a. **Zavedni železničarji.**

Izvanredni dopust za leto 1919. Poverjenišvo za promet. Št. 10314-4. Maj 1919. — Priznanje okolščin, da je večletna vojna, naložila izvanredne težnje in posebno udanost vsemu osebju brez razlike v njihovi službeni uporabi, poverjujem vsa obratna ravnateljstva, da dovolijo vsem uslužbencem in stalno vporabljenim delavcem 14 dnevni izvanredni dopust, katerega se lahko skupno k normalnemu dopustu za leto 1919 podeli. Dnevno plačanim uslužbencem je dnevna in draginjska doklada v polnem obsegu za izplačati.

Podpis.

To je namreč v Nemški Avstriji! Kaj je pa pri nas z dopustom? Ko se niti za normalni dopust še ničesar ne ve?!

Zvezarska vzgoja na drž. železnici. Denuncijantstvo, ta lepa človekova čednost, se širi z epidemično hitrostjo po našem ozemlju, ravno tako kakor psevdoorganizacija »Zvezarjev«. Logično torej mislimo, če jo smatramo kot najzvestejšo spremljevalko te čedne družbe izmečkov človečanstva. Evo vam zopet dokaz zato. Naš sodrug Trunkelj je bolan, isto tako tudi njegova žena. Leči ju gosp. dr. Rus. Ker pa v naši lepo urejeni in osvojeni? Jugoslaviji ne dostaja medicini, so bolniki primorani, si pomagati kakor pač vedo in znajo. Tako je tudi sodrug Trunkelj, gotovo nerad, ali po okolnostih prisiljen z dovoljenjem gospoda dr. Rusa odpotoval v Karlovec v sosedni Hrvatski, da si nabavi tam potrebnih zdravil. Seveda ni mogel za potovanje uporabiti zrakoplov, temveč se je, kakor navaden zemljan, peljal z do-

lenjskim vlakom proti svojemu cilju. Ker ni imel povoda se skrivati, ga je videl vlakovodja Karič, ki ni imel nujnejšega opravila po svojem povratku v Ljubljano, kakor Trunkelja pri načelniku denuncirati. Seveda je bila denunciacija brezuspešna, ker so razmere načelniku slučajno znane. Pri obstoječih razmerah bi pa stvar lahko tudi drugače izpadla in gosp. Karič bi imel veselje, da je svojemu tovarišu škodoval. Le tako naprej gospodje, le kažite se, da vas ne zgrešimo, kadar pride dan obračuna, ki se hitrih korakov bliža.

Ljubljana. Živimo v dobi, v kateri nima denar nobene — prav nobene vrednosti. To je z bistrim umom takoj premočnil nadzornik južne železnice gospod Šega. On računa tako: Kaj je treba, da bi uslužbenci kurilnice imeli te nepotrebne skrbi, da tisti ničvredni denar izgube, da jim ga morda še kdo ukrade itd. Boljše je, ako ga jaz spravim. In res je začel učiti osebje štediti na ta način, da vse od kraja kaznuje. Sicer si je on našega obupanega položaja popolnoma svest, zato pa tudi kazni nikdar ne presegajo K 20. Malenkost za enega nadzornika. Ako izgubiš kos orodja od stroja, no, te stane samo 3 K do 5 K, sito moraš po predpisu imeti v dimnici; ako ga nimaš, te stane samo K 20 itd. Pa naj še kdo reče, da nam slabo gre, če lahko tako po nepotrebem denar razmetavamo. Torej — konec šale. Gospodu Šegi povemo na uho, da ta njegov sistem ne bomo dolgo gledali. Prepričani smo, da, ako bi on le za en del kozlov — ki jih dan na dan strelja — moral plačevati kazni, bi že zdavnaj prvega v mesecu ne dobil vinarja denarja. V trenutku, ko se mi lačni in strgani po vseh instancah podimo, da bi na plači vsaj nekaj pridobili, določuje on draginjske doklade v podobni kazni. On, Jugoslovani, podi svoje slovenske sobrate v obup. Za danes samo ta migljaj, drugič, ako se razmere ne spremenijo, nekaj temeljitejšega. **Prizadeti.**

Skrb železniške uprave za svoje delavce. Delavci, zaposleni v signalni delavnici, stanujejo po večini izven Ljubljane. Primorani so kosilo seboj prnesti, katero opoldan pogrevajo, event. kuhajo. Vložili so na ravnateljstvo prošnjo, da bi jim žel. uprava dovolila potrebni premog brezplačno. Dobil so pa odgovor, da ga dobe, ampak proti plačilu. Čemu prošnjo, ko imajo itak to pravico? Še malo počakajmo in uprava bo prišla, da naj delavec še vožnjo plača, ako se v službo pelje. Ti uboga para pa trpi, zato si tukaj. V mestu in bližnji okolici za te ni prostora, ker stanovanja tu niso za navadne zemljane. Ti si nalogo tvojega življenja dovršil, ako si svetemu kapitalizmu kup povečal. Kadar si pa izžet — pogini.

Eden za vse.

Shodi.

Dne 13. julija t. l. se je v Ljubljani vršilo delegacijsko zborovanje zastopnikov krajevnih skupin.

Navzočih je bila večina centralnih odbornikov in 24 delegatov, ki so zastopali 14 krajevnih skupin. Delegatov ni poslalo šest manjših skupin in vplačevalnic, ki štejejo skupaj 397 članov. Strokovno komisijo sta zastopala ss. Milnar in Petijan.

Dnevni red je bil sledeči:

1. Poročila: a) predsednika, b) tajnika, c) upravnika, d) kontrole; 2. Organizacija in taktika; 3. Zaupništvo; 4. Naše ujedinjenje; 5. Volitev odbora in kontrolne komisije; 6. Raznoterosti.

Zapisnik zadnjega občnega zbora se je prečital in odobril.

Predsednik je poročal na kratko o položaju in delovanju organizacije.

Nato je podal s. Kopač poročila tajništva ter omenjal razne težkoče, ki se jih je moralo premagati. Potem je poročal o spomenici, ki je bila sklenjena na konferenci 23. in 24. marca t. l. ter potom posebne delegacije predložena belgrajski vladi. Zlasti je podal obširno poročilo o takratnem gibanju in pogajanjih.

Nadalje je poročal o konferenci 9. junija. Zlasti je grajal to, da se je med takrat navzočimi nahajal nekdo, ki je poročal Zvezi o tej konferenci.

Nato je poročal o predlogu v predstavništvu glede nabavnega zneska, ki ga je Narodno predstavništvo sprejelo.

Končno je poročal o sistematični gonji Zvezarjev na železnicah proti našim članom. Ta družba se poslužuje vseh, tudi najnečednejših sredstev in se ne sramuje niti najpodlejše denunciacije, samo da škoduje našim članom. Vlada pa zvesto hlapčuje Zvezarjem.

Sodrug Skobl je podal obširno in temeljito poročilo o upravi. Odkar se je ustanovilo našo centralno organizacijo, je pristopilo 2049 novih članov, iz Primorja in Nemške Avstrije, jih je prišlo 683, izstopilo pa jih 559, po veliki večini vsled odhoda v Nemško Avstrijo. Organizacija je štela koncem junija t. l. 22 krajevnih skupin, v kojih je včlanjenih preko 4000 članov. Dohodkov centrale je bilo v teh šestih mesecih: K 102.824:82, izdatkov pa K 97.083:59 (s skladi vred). Imetje skladov je plodonosno naloženo. Za železničarski dom je bilo K 17.266:62 dohodkov, K 798:60 izdatkov. Imetje je plodonosno naloženo. »Železničarja« je izšlo 12 števil v skupni nakladi 40.750 iztisov.

Za kontrolo je poročal s. Kovač, da je vse v popolnem redu, ter prečital tozadevni zapisnik kontrolne komisije.

K poročilu se je razvila živahna debata, zlasti o načinu nadaljnjega delovanja. Sedaj ko se je po veliki večini premagalo začetne težkoče in ko se je organizacija utrčila na znotraj, bo treba posvetiti pozornost tudi drugim nalogam, ki se jih doslej še ni moglo izvršiti. Bila je sprejeta tozadevna resolucija.

Nato so bili sprejeti štirje predlogi, ki se tičejo notranjih organizacijskih zadev.

K drugi točki je podal s. Kopač temeljito in stvarno poročilo o organizaciji in taktiki.

K tretji točki je poročal s. Skorpik, ki je dobro orisal način in izgradbo zaupniškega sistema.

Nato je k 4. točki s. Kopač obširno poročal o vseh predpripravih in delovanju za ujedinjenje razrednih železničarskih organizacij, zlasti o konferenci v Brodu, ter o strokovnem kongresu, ki se je vršil 8. in 9. junija.

Debata pri teh točkah je bila temeljita in stvarna.

Pri 5. točki so se izvršile volitve v centralno vodstvo. Soglasno izvoljeni so sodrug:

V centralni odbor: Udovč Josip, predsednik, Kovač Jakob, Skobl Fran, Petrič Josip, Kopač Josip, Skorpik Josip, Juhard Julijan, Kregar Josip, Grobolšek Anton, Leban Peter, Čepelnik Fran, Sojer Jakob, Bitenc Rudolf, odborniki.

V širši odbor: Gajšek Šimon, Maribor; Stropnik Fran, Pragersko; Gorjanc Josip, Celje; Pečnik Josip, Zidani most; Mlakar Josip, Jesenice.

V kontrolno komisijo: Jerin Albin, Glavač Ivan, Pušnik Martin, Kisovec Karol, Štembal Ignacij.

Namestniki: Cvelbar Fran, Zupan Fran (Borovnica), Umek Josip.

V razsodišče: Slanovc Fran, Borovnica; Jagrič Alojzij, Zidani most; Ribič Ivan, Celje; Bračič Štefan, Pragersko; Lebar Fran in Drog Josip, Maribor; Pintar Josip, Jesenice.

Pri šesti točki je bilo rešenih več raznih zadev, zlasti glede na krivice, ki se godé železničarjem, ki so prišli iz zasedenega ozemlja.

Ker je bil s tem dnevni red izčrpan, je predsednik zaključil delegacijsko zborovanje.

Občni zbor.

Zvečer ob 7. uri (14. 7.) se je vršil občni zbor, ki se je pridružil sklepom delegacijskega zborovanja.

Protest proti persekucijam. Dne 18. julija so se ljubljanski železničarji zbrali v veliki dvorani hotela Union, da tam označijo svoje stališče napram persekucijam, katerih se poslužujejo uprave obeh železnic. Udeležba je bila sijajna in dvorana, vstevši galerijo, nabito polna. Raz obraza se je vsakemu posameznemu bralo, da hrepeni po trenutku, v katerem naj se vrže obstoječi sistem ob tla in vsi so bili enega mnenja — dotlej in ne dalje. Sodr. Udovč je otvoril ob 7. uri shod in naznanil dnevni red. Nato je povzel sodrug Vencajz besedo ter zbrane pozdravil v ime krajevne politične organizacije, povdarjajoč, da zavedno delavstvo pazno zasleduje početje železniških uprav napram svojim uslužbencem in, da bo isto v vsakem slučaju zvesto stalo ob strani železničarjev, če bodo le-ti rabili pomoči. (Živahno odobravanje). K dnevnemu redu je na to povzel besedo sodr. Petrič, kateri je v kratkem nagovoru obrazložil pomen shoda, ter prečital vabilo deželne vlade, da se ji naznani posamezne slučaje persekucij in preganjanj. Prečital je precej obširno vlogo, ki se ima na to vabilo odposlati deželni vladi ter kratko pojasnil posamezne slučaje — Sodr. Kopač je obširno poročal o delovanju državnega predstavništva v kolikor se tiče železničarjev. V živih barvah je naslikal demagogijo meščanskih poslancev in njih priveska »Zve-

ze jugoslov. železničarjev. Bič, ki ga je neusmiljeno vihtel po svojati, je skelet in navzoči »Zvezarji« so se krivili na vse načine. Da ni manjkalo medklicev je seveda umevno, toda so. Kopač jih je tako spretno zavračal, da so provzročali le splošen smeh in kazali v pravi luči duševno revščino gadjje zalege. Govornik je bil večkrat z burnim pritrdjevanjem prekinjen. Za njim se je oglašilo k besedi več »Zvezarjev«, toda žalostne postave so vzbujale le splošno pomilovanje. Sodr. Kopač je povzel še enkrat besedo ter reagiral na razne ugovore in žel posebnost zanimanje, ko je razkrinkal infamno početje »Zvezarske« podružnice ravnanjstva državnih železnic, ki je ne meneč se za veljavne podpise in z nogami tepajoč vsak čut dostojnosti, predlagalo celo vrsto uradnikov, ki naj bi v napredovanju preskočili celo vrsto svojih tovarišev. Ta konstatacija je vzbudila splošno pozornost in je »Zvezarjem« dobesedno sapo zaprla. Za so. Kopačem sta govorila še sodruga Golouh in Petejan o pomenu splošne stavke v dne 20. in 21. julija. Njiju izvajanja je mudiče sprejela z nepopisnim navdušenjem in je s tem dokazala, da so govorjene besede padle na rodovitna tla. Shod se je zaključil ob pol 1. uri s sklepom, da se železničarji udeležijo stavke.

Celje. Dne 23. julija se je vršil v mali dvorani hotela »Union« v Celju zelo impozanten železničarski shod »Splošne železničarske organizacije za Jugoslavijo«, katerega se je udeležilo nad 300 poslušalcev železničarjev, med njimi tudi nekaj »Zvezarjev«. Sodruga Kopač je v dvehurnem govoru razmotrival položaj železničarjev ter prečital predlog železničarskih zahtev, ki so bile v narodnem predstavništvu soglasno sprejete. V jedrnatem govoru je bil sedaj na železnica vladajoči sistem in nesramno preganjanje naših sodrugov s strani nasprotne organizacije, odnosno njenih vodilnih elementov. K besedi so se oglašili še razni drugi govorniki, ki so potrjevali izvajanja so. Kopača. Z ozirom na pozno uro je predsednik zaključil lepo uspešni shod z opominom, da se sodrugi tudi v bodoče odzovejo v tako lepem številu. Odbor.

Velenje. Dne 24. julija se je vršil v hotelu Rak v Velenju ustanovni občni zbor na novo ustanovljene krajne skupine. Bil je prav dobro obiskan, kar dokazuje potrebo te ustanovitve. V odbor so bili izvoljeni sledeči sodrugi in sicer: predsednik Kompoš Alojzij; nam. Urbič Jože; blagajnik Koren Ivan; tajnik Kočevar Štefan; odborniki: Sagadin Karel in Mlinar Primož; nadzornika: Štefančič Fran in Perdič Jože. Zaupnik za progo Velenje-Rečica Pirmanšek Fran; zaupnik za progo Velenje-Sp. Dravograd Plesnik Matija.

Vsa pisma, zadevajoča se podružnice Velenje, naj se naslavlja na naslov: Kompoš Alojzij, strojevodja v Velenju, denarne pošiljatve pa na naslov: Koren Fran, postajni sluga v Velenju. Po dvehurnem poročilu so. Kopača se je shod ob splošnem navdušenju navzočih zaključil. Sodrugi, vztrajajte in pridobivajte novih članov in zmaga je naša. Odbor.

Razno.

Poslanci bivše srbske narodne skupščine. Sedaj imamo, kakor znano, začasno narodno predstavništvo. V trenutku, ko se je izvršilo ujedinjenje vseh sedanjih pokrajin države SHS, je bivša srbska skupščina prenehala. Gospodov poslancev te skupščine, v kolikor se niso mogli vrniti v Narodno predstavništvo, je ostalo 80, ki so se povrnili k prejšnjim svojim poslom, oziroma bi se lahko poprijeli teh svojih poslov. Tega jim pa ni treba, ker jim država še danes plačuje za to, ker nič ne delajo in ker s parlamentarizmom nimajo nič več opraviti. Dnevnine po 30 dinarjev! Najboljše na stvari pa je to, da gospodje bivši poslanci parlamenta, ki sedaj ne obstoja več, niso zadovoljni s 30 dinarji na dan, temveč zahtevajo za svojo lenobo, ki jo pasejo tam nekje, 50 dinarjev na dan. Ta slučaj je in ostane pravi unikum. Unikum je tudi, da država, ki se pod težo bremen šibi, meče denar ljudem, katerim ni ničesar dolžna. Znesek, ki ga država izplačuje bivšim poslancem parlamenta, ki ne obstoji več, znaša po 30 dinarjev dnevno mesečno 75.000 dinarjev. Vprašanje preskrbe invalidov, vdov in sirot, zavarovanje delavcev za

starost, reforma bolniškega zavarovanja, vprašanje bratovskih skladnic rudarjev, nezgodno zavarovanje delavcev itd. itd., vse to še ni rešeno, ker baje primanjkuje denarja, toda peščici lenuhov, ki se poštenega dela očitno boje kakor vrag križa, je naša slavna vlada dosedaj čisto po nepotrebnem vrgla že preko pol milijona dinarjev v žrelo. In ker zahtevajo po 50 dinarjev dnevno, ni izključeno, da jim vlada ugoditi, da bodo stroški še večji. Podpirati trote menda ni v interesu države. Sicer pa, če se bo tako gospodarilo, naj se nihče ne čudi, da bo ljudska nevolja še bolj naraščala.

V Nemški Avstriji je socijalni demokrat dr. Renner prevzel posle ministra zunanjih zadev.

Posebno sodstvo je vlada odredila za verižnike in druge take lopove. Vsakega verižnika se bo brezobzirno kaznovalo, tudi ne pri nas, pač pa — na Angliškem.

Seje.

Centralni odbor 16. julija 1919. Predmet: Konstituiranje odbora. Volitev upravne komisije. Poročila. Odgovor deželne vlade na našo resolucijo z dne 11. t. m.

25. julija 1919. Predmet: Razne organizacijske zadeve.

Upravna komisija 16. julija 1919. Predmet: Poročila. Dopisi. Personalne zadeve. Razno.

25. julija 1919. Predmet: Poročila. Pravno varstvo: v več slučajih podeljeno, v dveh samo pogojno. Nadalje se je sklenilo, da prevzema naš pravni zastopnik pravno varstvo na račun naše organizacije samo tedaj, ako ima zato od centrale pismeno pooblastilo, oziroma obvestilo. — Podpore: v 1. slučaju dovoljena v znesku 100 K. Razne upravne zadeve.

Vestnik uprave.

Opozarjamo blagajnike krajevnih skupin in vplačevalnic, da se ne sme izpreminjati članskih števil brez dogovora s centralo, ker sicer utegnejo nastati neželjene pomote pri vpisovanju v članovnice. Zlasti pa se ne sme dajati članom v vsakem obračunu drugih števil, kakor smo to že opazili pri eni skupini. Številke morajo ostati neizpremenjene, dokler je to mogoče.

V plačilnih polah naj se vpisuje člane po vrsti njih članskih števil, da se pri evidenci ne potratijo preveč časa z nepotrebnim iskanjem med članovnicami.

Vloge za posmrtnino ni treba podpisovati postajenačelniku. Pomota nastaja vsled tega, ker je v »obrazcu« v članski knjižici mesto za podpis načelnika. (To je za predsednika) skupine.

Kdor ne prejema lista, naj ga reklamira bodisi naravnost pri upravi, bodisi pri zastopnikih, in to z navedbo natančnega naslova. Reklamacije so poštne proste. Napisati pa se mora zunaj na ovitku: Reklamacija časopisa.

V zadevah posmrtnine in starostne odpravnine naj se nam vselej obenem z dotično vlogo pošlje tudi člansko knjižico in mrtvaški list, oziroma vpokojninsko listino, kakor je to navedeno v določbah za ta sklad. To je nujno potrebno, da se more dotično zadevo čim najhitreje rešiti. Ako imajo dotični člani že nove članske knjižice, naj se vpošlje obe knjižici (staro in novo). Zato opozarjamo člane in funkcionarje, naj se starih knjižic nikar ne zavrže.

Posmrtnino, oziroma odpravnino se pošilja naravnost upravičencem, knjižice in dokumente pa se vrača skupinam, da jih po potrebnem vpisu izroče prizadetim.

Spise, ki se tičejo odpošiljanja lista, posmrtnin, odpravnin, obračunov, članskega gibanja in drugo, naj se pošiljajo upravi Spl. žel. org. v Ljubljani, Cesarja Jožefa trg 10, dopise radi shodov, intervencij, agitacije in podobno pa tajništvo Spl. žel. org. istotam. Dopise za objavo v listu pa se naj naslavlja na uredništvo »Železničarja«.

Posebej opozarjamo vse naše člane in zaupnike, kakor tudi vse dopisnike, da natančno in jasno naslavlja vse svoje pošiljatve, ker sicer gre več pošiljatev v izgubo, ali pa na napačen naslov.

„Železničarski dom.“ Po sklepu ustanovnega delegacijskega zbora naše organizacije naj se povsod in ob vsaki priliki nabira za »Železničarski dom«. In to vsled neznosne stanovanjske mizerije.

Železničarji naj zbirajo doneske ne le med seboj, temveč tudi med tistimi, ki so v stiku z železničarji in ki od njih žive.

Čimprej bo zbran potreben znesek, tem prej pridejo železničarji do svojega doma!

Članom, ki so tri mesece zaostali s prispevki, se ustavi list. Opozarjamo člane zlasti na § 9. društvenih pravil.

Blagajnike pozivljamo, da redno pošiljajo obračune, in to najkasneje do 10. vsakega meseca za predhodni mesec. Skupine, ki neredno pošiljajo obračune, bomo v bodoče primorani objaviti v listu.

IZPLAČANE POSMRTNINE.

Od 15. do 31. julija 1919.

Šela Julijana, Poljčane K 114:—
Parfant Janez, Celje K 100:—

Skupaj K 214:—

ZA ŽELEZNIČARSKI DOM

sta prispevala: Vrečko Mihael, Ljubljana, 2 K;
Skorpik Josip, Ljubljana, 20 K, skupaj 22 K. Prej izkazanih 13.345 K 43 vin., skupaj 13.367 K 43 vin.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Zaradi pomanjkanja prostora smo več dopisov ostavili za prihodnjo številko.

Sodrugi! Širite in priporočajte naš list!

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Kopač
Tiska »Učiteljska tiskarna« v Ljubljani.

ZAHVALA.

Podpisana, Fr. Kosmelj, skladiščni delavec, in Vincenc Kovačič, premikač juž. žel., prej v Trstu, sedaj v Pragerskem, sva bila kot begunca tri mesece brez službe. V tem času nam je — uvideč naš obupni položaj — priskočila na pomoč podružnica Pragersko z zneskom 100 K, za katero darilo se vsem organiziranim sodrugom presrečno zahvaljujemo.

Pragersko, 4. julija 1919.

Fr. Kosmelj, Vinc. Kovačič.

Učiteljska tiskarna

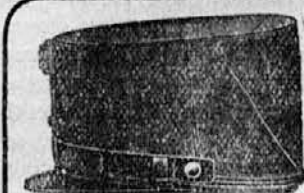
Ljubljana
registrovana zadruga z omejeno zavazo,
Franciščanska ulica št. 6.

Tiskovine za šole, županstva in urade. Najmodernejše plakate in vabila za . . . shode in veselice. . .

Letne zaključke.

Najmodernejša uredba za tiskanje listov, knjig, brošur, itd. . .

Stereotipija. Litografija.

Adalbert Kassig

Ljubljana,
Židovska ulica.

Zavod za uniforme, krznar in izdelovatelj čepice priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih uniformskih predmetov za železničarje, kakor: čepice, gumbe, rosete, žnore, piščalke i. t. d. Čepice zimске in letne za strojevodje, kurjače itd. v raznih oblikah po najnižji ceni. — Postrežba točna.